

‘మక్కలే, నమ్మి బీరళు అకన్నాత్ కణ్ణన్ను తివిదరే
నావేంనో బీరళన్ను తీళ్ళనుపులిల్ల. బదఱినే అదే
బీరళసిద కణ్ణన్ను నపలకేండు కణ్ణిగే హంత్తన
నిండుత్తేవి. యాకెందరి క్షేయు నమ్మదే, కణ్ణు
నమ్మదే. అదే లంతి, నావు ఇతరర దొలఁకెరళన్ను
మరితు ఎల్లర ఒజుతిగాన శ్రమనబేంకు.’

యావుదే భాగదల్లిరలి, హసిపు దణివేస్తుదే ఆహనితి ఆలింగన
దశన నీఁడుతీరువుదన్ను ఇందు ఇడి జగత్తు బీరగినిద
అవటోకిసుక్కిద.

‘అమ్మన దశన’ ఎందరే, అమ్మనన్ను కణ్ణినల్లి నోండి
హోగుపుల్లు; అమ్మన దశనక్కే బండవరేల్లు – సాపిరసావిర
సంబ్యేయల్లేద్దరూ సరి – ప్రతియోబ్బరూ ప్రత్యేకవగి అమ్మన బలిగే
మోగబమదు; అమ్మనే నమ్మన్ను కణ్ణల్లి కణ్ణిప్పు నోండవరు.
తమ్మ నిజబాహుగళల్లి నమ్మన్ను బిళిసికొండు, తోలైనాసరే
నీఁడువరు; తలెయిన్ను తమ్మ ఎదగే ఆనిసికొళ్ళువరు. కిపియల్లి
సపిమాతన్ను ఆపువగి ఇసుగుపడవరు. కేస్తేయ మేటోందు
ముత్సువడవరు; క్షేగే మితాయి పూశాదవన్ను మరయిదే నీఁడువరు.
హృదయదల్లి ఆసందద ఘళకుగావుదు; దివ్యప్రేమద స్ఫురితాభ
నమగాగువుదు! చరిత్రేయు కండు కేళరియద అమోభే దశన
అనుభూతిలిదు!

కాయక్రమవు యావుదే ఉండినల్లి, యావుదే దేశదల్లి ఇరలి
– అమ్మన ఆలింగన స్ఫురితాగ్యోగి జగత్తిన ఎల్లిషెయ జన సావిరారు
సంబ్యేయల్లి సేరుత్తారే. అమ్మ ప్రతియోబ్బర హృదయవన్ను
దివ్యప్రేమదింద భరించ ఉత్సవ జీవనక్కే ప్రేరణ నీఁడుత్తారే.
అధ్యాత్మదల్లి మాగ్రాదశనాన్ బయిసువచరిగే శాధన కలిసుత్తారే.
‘అత్మస్తాత్మార పచేయువుదే మానవ జీవనద గుర్’ ఎంబ
సత్పవన్ను ఎల్లగు తిళిసికొచుత్తారే.

అమ్మ దినక్కే 12–14 తాసు పుళితల్లే పుళిత దశన నీఁడువుదు
ఇందు సామాన్య విషయిసించే. 26 తాసిగూ హచ్చు కుల బందే
తాసదల్లి ఆసినరాగి అపార సంబ్యేయ జనరిగ దశనానంద
నీడిరువ దాఖిలగళూ ఇవే. “నీత్యపు హింగ జనరన్ను
భేటిమాడువుదు నిమగ బేసరవాగువదిల్లివే?
దశివాగువదిల్లివే?” ఎందు జన కేళిదాగల్లే అమ్మ ముగుళ్ళక్కు,
“ప్రేమ ఇరువల్ల దశపు ఎంబుదల్ల. స్ఫురిత తాయిగే తన్న మగువిన
లాలనే పాలనే బేసరవాగువుదే?” ఎందే నుదించువరు.

దశన పడేద విధితియరు, “అమ్మన దశనవు నమ్మల్లి
సకారాత్క పరివర్తనేయన్ను ఉంటుమాడుత్తద. హృదయపు
మాంచినంత అరణి, నమ్మ అంతరంగదల్లిరువ దివ్యక నమగే
వేదువాగుత్తద. భాషే తీళియదిర్చేను? ప్రేమవే నమ్మ భాషే,”
ఎన్నపురు.

కాలక్రమేణ ‘అంతరంగ బటిరంగగళల్లి ఇరువుదు బందే దివ్య
జీతన్సే’ ఎంబ బోధ జాగ్రతాగుత్తద. అపరికా, యూమోహా,
అస్త్రాలియా మొదల్లాగి ఎల్ల కడగణల్లి ఇంధ సకారాత్క
పరివర్తనేయన్ను నాపించ కాణబమదు. అనేక జన
మాదకపు సేవిసువచరించ, మద్ద వ్యసనిగళూ, బీన్చరు,
అపరాధిగుణ ఇరువురూ ఆంతరికవగి పరివర్తన మోంది,
ప్రేమకరుణగళింబ సద్గుణగళన్ను తమ్మదాగిసికొళ్ళుత్తిరువుదు

గతకాలద కథియల్ల; అమ్మన సాన్విద్యుర్ధల్లి నీత్య నడెదిరువ క్రియి.
మళ్ళహనిగళన్ను ఎనీసలాగదు; హగిచ్చు, ఇదువరగూ అమ్మ
కోణి 60 లడ్డక్కు హచ్చు జనరిగ దశనాలింగన నీఁడిద్దారే
ఎందు అందాజు మాడబమదు.

‘అధ్యాత్మవు నమగే జింపనవన్ను మ్యాన్సేజ్
పొడలు కఱనుత్తదే. తఱజు బల్లవను
సముద్రత్తిజిదరి ఆనందినబల్ల; తఱజు బారదవను
కిదల ముఖుగువను. ఆధ్యాత్మ తత్త్వగళన్ను
అలతపరు నమస్క్రేగళు ఎదురాదాన సోలిది,
జింపనవన్ను సుగమవారి నడిసబల్లరు.’

అధ్యాత్మ జింపన

అమ్మ భజనగే హచ్చు మహాత్ కొడుత్తారే. ‘సంగీతపు బందు
దేవిక కలె. అదు హాడువపరిగూ, కేళువపరిగూ ఒళితు
మాడుత్తద. మనస్సన ఎకాగ్రతగూ, మనఃశాంతిగూ, వాతావరణశ్శూ,
పరమాత్మ అనుభూతిగూ సహ -భజనయింద లాభపదే’ ఎన్నవ
అమ్మ, ప్రతిదినపు తత్త్వమూరితపు భావప్రధానవు ఆద
భజనగళన్ను హాడుత్తారే. బాలకియాగి అమ్మ నీలాకాశదల్లియూ
కామేశఫదల్లియూ ఇష్టప్పేవన రూపవన్ను భావిసికొళ్ళుత్తారే, తీరక్కే
బిదియం సముద్రద అలగణలొంగి ఆటవాడుత్తారే, మాతృభాష
మలయాళదల్లి భావప్రధాన భజన హాడుత్తారే, ప్రకృతియొంగిగే
తాదుత్తేభావదల్లి దినగళన్ను కళేయుత్తిద్దరు. ఇందు భజనయి
మూలక ఎల్ల కేళుగరన్ను భిక్షిరసదల్లి ముఖుగిసుత్తారే; భారతద
ఎల్ల ముఖ్యాపశశ్లు, ఆప్తికాద స్ఫూర్తిలి మొదలుగొందు
జగత్తిన అనేక భాగెగళల్లి అమ్మ భజన హాడువుదు లోకచవాగి
సహ బందు అధుత మృలిగల్లు ఎన్నబమదు.

అమ్మతపషణ

అమ్మన జనదినాచరకణ ‘అమ్మతపషణ’ ఎందరే, హూశ
సేవాయోజనగళన్ను లోకాపాణి మాడువ, హాలి
యోజనగళన్ను విస్తరిసువ సుదిన. బడ వథూవరగి లుచిత
సామూహిక వివావ, బడవే వస్తుదానగళ మూడిన.